

בשבת, מטר להשות ולנער בשבת, ולא אסרו אלא במניהם על דעת שיעשאו שם (ו) כל בשבת: הגה (כג) ו(ז) אפסלו נשלק פגסור מטה לשלטן פבלין, ופטטור שאנשא ביטיס לרבר פגסור לטקעת פשלטן, (ז) אסרו כל בשבת גלה, (כג) וכן בבל מקצתה, וכן איקא לאפנן סיון שי. אם אונס הניס (כח) דבר-מקצתה על כל פבדו (כג) לא אפרקין דגשנה בטיס לדבר טසור, ראיין אודם אויר של (כג) חכרו (כג) שלא מדעתו (אי): ה (כח) כי רלא שרי אולא להשות ולנער, דוגמא באיריך לגוף הסכита והפר. אבל אם איריך למקומות הסכיטה ותבר (כט) ולא הפקיק לו מהשיטה והגעור, (ו) יכול לטלטלים עם חאכון ועם הפעות שעלייהם לפנות אוקום (ווכן הוא לאפנן סיון שי ס"ז):

שי דיני מקצתה בשבת, וכו' ט' סעיפים:

א (ה) (א) עין שתולין בו גים, א-ה-ע-ל-פי שהוא מטה לטלטלו, ובקצתה מחתמת מאוס ברבי שמעון דשרי: ב (ב) אין שום אכל (ג) פולחן קראוי לאכילה מקצתה לשבת, דתפקידים ושקדדים ושאר פרות העומדים (ד) לסתורה מטה לאכילה מטה קשבת, (ה) יונאפסלו חיטים שעוזרים (ו) באנקע וערין (ו) לא השරישו, (ח) וביצים שחתת הפהרגלו, מטה לטלטלן. וכן חיטים קלוקוטים (ט) קרט בשילון ובוכניין אוקום בצלים ותט מתחשלים פאליכון מטה לאכילה מטה קרט בשילון, אבל גרוירות וצמוקים שטפנחים אוקום (ו) במקצתה ליבשן, אסוריין בשבת מושום מקצתה, שהן מסריבות קרט שיתוקש. ובין דיאכיא פרמי: יובינו דיאכיא פרמי: דתיכחו בידיהם ולא חוו,

באר חיטב
סקפה צאל שלן יש לאסרו לטלטל סקפה פהיא בבל בשבת, ולא שטמו ולא ראיין שום אודם נוך גהה. ועיין, ט"ז, צ"ש: (ו) קבורי, ואם עולשה לנטוח חבורו יש להטפוק. דוכסוקא ויקא לה עפ"א: (ז) צול. כיון בשוכת: (ט) אסרו. לפיו קשטעידין הקונה עם כדרות על

משנה ברורה
שיהינה בגה עליו כל היות עד אותה זמן שקיימת התחה ואמתרה קד לשלגום. ובין לא מקרי בסיס לדירה, ואם נמלך אסרכר לסלק במקצתה מקרים מתר לנויר. וכךין דאיינו כל יום בשבת לא כל שם פסיטס כלילו, אבל אם קש רב לסלק בין-סקשות קרי כמי שקהב על כל חיים. רכינ-סקשות פקק ליליה (פמ"ג): (כג) ואנו אפסלו גשל וכט. זה קאי גם אודעה וראשוני, ואפסלו לא גנחת שבחת ועל אסרכר, אבל פקים אסרו כל קבלי כל בשבת: (כד) וכן בבל מקצתה. כגון גודוזות וצטוקים שנטבניש בשבחת ונשוש אודיטים לאכילה, אפסלו קרי קדו מקצתה לכל שבת בין דאתגאדי לכינ-סקשות: (כח) דבר-מקצתה ובר. ואפסלו (כג) אם קדר-מקצתה הוא נסיבן של חבורו: (כג) לא אפרקין ובר. סינו, ותבר לטלטל כליל (ט) משאודיה לה אמר שיגור המקצתה מטהה: (כג) שילא מעדתו. אך אם עשה כן תטוחת חבורו, וכן הפסיטים ניקא לה ביה, בגין שטטל ראותן כליל ובקמידו מבעיר והוא חורה ולא חקעה ורלה, וונפל חור לחוכו (לט) קרט בין-סקשות והיה קתובו עד אטר בין-סקשות, גשושית הקלי פסיטס להברר⁽³⁶⁾ ואסרו לטלטלת כל שבתינו, (ט) בגין תרבה אקווריים: ובנ"ר-טיטים קגדה, אם היה בנה גורערו לסלק אסרכר חיטין שזרען וכט. לאחר שנספלק פער, (ט) בגין דקהה לא מקרי בסיס כליל: ה (כח) כי רלא שרי ובר. אשוכם גאי, דבאניטים, קרי קקבות גוזא: גשושית פסיטים ומקצתה הוא: (כט) ולא הפקיק לו ובר. דיאכיא שיהינה לו אותו קפקום פטני לאפנוי:

א (ט) עין וכו'. עין זה (ה) כמו בדין שקיין לרחלות גים, אלא מושום רזאיס גרחו וע, קרי לובני הוהא מקצתה מחתמת מטה, וagan גשא לא גובי שמעון דשנוי: ב (ב) אין שום אכל וכו'. דרבנן שאמינו אכל, (ג) אף לנבי שמעון יש מקצתה לפסיטים, בגין מקצתה מחתמת פטרון ביס, וכן שבחוב בפסיטן שט פטני. (ה) וכן גבר נטיר שאמינו כליל, בגין משות וזרורות ואקיטים וכטיא ביה: (ג) פולחן. דרבנן שגזה כחפר מקודר יומ, גסיבן לכלי עלאה קרי מקצתה, שאין רשות עליין פאקטול. וכן בכתירויוף: (ד) לסתוחה. ד-ה-ע-ל-יב-ר רזומרים לסתוחה, (ד) רעונו צללים לאכילה מטה קשיטריזה: (ה) ואפסלו חיטין שזרען וכט. רוזגה לופר. ד-ה-ע-ל-יב-ר (ט) ד-ה-ע-ל-יב-ר בדינום סולחנטש פהן, סכל פקים פיןון ורטון ללקשן ולא כו שוקצתה, ולכטשיה מקצתה בעין שני פרטיטים: דיחיינו בדינום ולא חווין, וכן שבחוב בסוף הפעה: (ו) באנקע. וכן פמאידי שקבב, דזונא בפלא קהה (ו) קהה טיב (ז) קהה טירוף, וציטר זכר מדרילו: (ח) וביצים שחתת הפהרגלו. רוזגה לופר, שהושיב הפהרגלו על תבציתים קבעור יומ (ו) קרי גשל כל של קשים טירוף זכר מדרילו: (ט) קרט בשילון. ואפסלו גשהניטס פטלים. (ט) אדרין איקא דאכיל לחו כי, מה שאין בין גבר גזרות וצטוקין קלחהינן ליבשן וטשוחו געט, שוב איקין ראיין לאכילה עד שיתוקנשא, ובנוראי הפסיק דעתו מעהסן). איקא בגטנאר, דזונא גדורערות גטמוקין, (ט) אבל שאנר פרות שרעללה לאג לאפנן און גהט מושום סקחתה, דעם טון לאכילה אף גוט שיתונבשוי: (ו) באנקעה. רתקה שאחורי סקחים קורי יקצתה. ונאפסלו קהה אוכל פון קאנכאים עד שוקצתה והויר וויאין במקצתה, או קאנלן לאג לאפנן לצעשות אונן

שער הצעין

(כט) קארץ וטיטוט: (ט) דאי לאו סיבי אף קשור אסור, וכמו שבחוב לשלחה לבון סביה: (ט) קארץ, דאי לאו סיבי לא גשושית קסיטס לכל שבת גלה: (ל) בגרא-אבקטם. וקאמיקחו טולפנת-שפת טבירין וטיטיטאים: (ט) לבושישנד ושייא: (ט) ביטילוף וטניא: (ט) פניל: (ט) הווקת-השפת ושייא: (ט) גקלא: (ט) פנירא ושפאי פוקיטים: (ט) פאפר-קרכט ושייא: (ט) ושיי ביצה דמי מעדוד: (ט) וווקא זה בכיניזיוף שפאי פוקיטים:

הלוות שבת סימן טש שי

ביאורים ותוספים

שם מואר, הרי שם נאכין.

וכן דבר מואס שאותו רואי אפלו לכסות בו כל, כתוב לעיל (ס"ר רעת סיק ב')

(משנ"ב ס"ק ז) **לא רק עליון ולא רק דודים** לסתורם לסתורם גמור (וראה לעיל (ס"ר רעת סיק ב')) שנחשב מוקצה גמור (וראה לעיל (ס"ר רעת סיק ב')).
2) אמנם, לבני אהוזים העומדים לשוחרה לפני תג הסוכות, דעת הנרשי אוירעך (ששיכ פ"ב הע' ס"ה) שדינם מוקצה מוחמת חסרון כיס, מפני שמקדים עליהם מאר, וכן מוגמר בתרמי ותקדים העומדים לשוחרה, שעליהם אין מקדים כל קר, וכן מבואר בברני ישע (ס"ר י"ז).
א), שפרות העומדים לשוחרה ומוקדים עליהם, דין כמוקצה.

(משנ"ב ס"ק ה) **ולא יוציאו ולא יקלל לא והוא מקצהו וכו'**, רק עיון בזקעיהם ולא קוזו.
3) ואך על פי שדרכו של אדם להකפיד על החיטוט שודע, כתוב הנרשי אוירעך (שולחן שלמה ס"ק ה) שמעיט אין החיטוט מוחמת מוקצה מוחמת חסרון כיס, מפני שאין אדם נהוג להקפיד על כל חיטה והותהפני עצמה, אלא על כל החיטוטים. אמכן, מו שנטע שתיל ומקפיד עליו, דערתו (שם) שנחשב השתייל מוקצה מוחמת חסרון כיס. ובאותן אחר ביאר שם (ס"ק ה), שאך על פי שמקפיד על החיטוט שודע [מנפנ' תורה הורעה או מוחמת מה שעודה לבודל מהט], מים בין שהקפדו אינה מוחמת השיבותן העצמית, אין מהשכנים מוקצה מוחמת חסרון כיס.

וירען אבוקדו וכור המונח בכוס מים, דעת הנרשי אוירעך (ששיכ חז' פ"ב הע' ט) שהוא מוקצה בין שאינו ראוי לכלום, אף בערט היבח שרשיטים בימי אסור לנגרו [אך על פי שאין זה הטלול גמור], מפני שהכל עם המים נשחטיב בסיס למוקצה, וזאת בטטלול, ואך על גבי מוקצה מוחמת איסור, בגין ההנחה שנשחטה לחולה בשבת, כתוב לךון (ס"ר י"ז ס"ק א) שהוא מוחמת לבירא, ואינה מוקצה מוחמת זה שודעה אסור לשוחטה בגין המשמות, מפני שלא דוחה בוריות בערב שבת.

(משנ"ב ס"ק יי) **ולא יוציאו בזקען شيئا'** פ"ז י"ח ובקמץ ברורה שם פ"ז י"ח זקען כו'!
5) שם כתוב השווי שורעים שטמננו בקרען בכונה לוורען, אף אם עדין לא השווישו, אסור ליטלים מושום איסור קרער ונראה לקמן (ס"ר שלו ס"ק נב), ומה שהוחר בכאן ליטול חיטוט שנוטע בקרען, כתוב המשניב שם בשם המאייר, שהוא מושום שאינם מוכסים בעפר עדין, וכן אין בה מושום איסור קורר.

(משנ"ב ס"ק ט) **וכוראי הטעית רעטו ממקס' וכו'**, רקען חוץ לאכילה אף קץ שיתיק'שו!
6) וכן אחריג שיחזרו למלצתו, שהקצה אותו מדרעורו שלא לאכלה מטען, כתוב הבכורי יעקב (ס"ר תרגם ס"ק א) שנחשב לעין אכילה גורחות וצימוקן.

וכן מוחמות הרוחות ולעת מוחן לתחים במשך כל ימות הקיע, כתוב לךון (ס"ר תע"ה ס"ק ט) שיש אמרים שדין כנורוגות צימוקן (ולבן זה מוקצה גם ביום טוב), כיון שמוסיפה דעתו מהן, וכן פרירות שחניכם לאוצר לךון רב, כתוב לךון (ס"ר תע"ה ס"ק מה) שדינם כמוקצת.

7) וכן מלפפונים המכטחים בכלל כדי שיחמיצו, דעת הנרשי אלישיב (שותת שבת הקהתי ח'ב ס"ר קלט) שאינם מוקצת. כיון שרואים הם לאכילה במצב זה.

(משנ"ב ס"ק כב)

וזמין דאיינו על כל יום השבת לא חל שם בסיס כלל'ין.
(ס"ה) אמנם, לעין נר שכבה בתחת השבת, כתוב בבייה ליל לעיל (ס"ר רעת ס"ב ד"ה אפל) שאך לעינה זו הוקצתה המנורה שתחתיו לכל השבת, מושום שלא היה בדעתו לסלק את הנר מהמנורה עד שיבבה, וכן מושום שאינו יכול לנער את הנר בין המשימות והחויה צידר (אויח' ס"י מה ס"ק ח), שהויאל והמנורה מיוודה, לר' יתכן שאף לשיטה זו נעשית המשורה בסיס ורינה במוקצת,ומי שהירה בדעתו ללקחת את דבר המוקצת באמצעות השבת מהבסיס ולשוב ולהזכירו לשם לאחר זמן מועט, בגין מוחל שחייב להזכיר את הסיכון של מילה מהתיק כדי למלול בה ולהזכיר לאחר מכן, כתוב בשורת רעקי (מהדריך ס"ר כב) שאך לדעתו זו געשה חתיק בבסיס, שהרי מוכן הסיכון להיות שם כל השבת.

(משנ"ב ס"ק כג)

שלא מוקצתו וכור', געשית בקלי בסיס להערו) וכור', כל הנקחתין, (ס"ג) ואם הניח אחד מבני ביתו של אדם או אשוח, בערב שבת דבר מוקצת על כל שלג, הסתפק המנחת שבת על קצושיע סי' פט ס"ק כב) אם נאסר הכלי מדין בסיס, או שמא יש לומר בה אין אדם אסורobar שאינו שלג. וברעת תורה (ס"ד) כתוב, שאין בח ביד האשה לאסור חפץ של בעלה ולמושתו בסיס, ורק אם הניחה רバー מוקצת על מאכל שנייניות בו, געשה המאכל בסיס. ולדעתי הנרדייש אלישיב (ולפנות שבת בשתת ח'ב עט', שטס) והגרין קרליין (חות שני ח'ג פ"ג ס"ק א), אם דבר ההורח מסור בידי האשה או ביד בני הבית לעשות בו ברענות, רשות בידם לעשותו מוקצת, ומחייב הרבר כאילו הניחתו על דעתה בעלת הבית, ומעשה בסיס על ידים. (ולגבי אורת, וזה מה שכתבנו בשעה'ץ לךון (ס"ר שע' ס"ק א)).

וכן החיצים השוויכים ליזבור, בגין שלוחנת וספסלים הנמצאים בבית הבנשת או ברישכה, דעת הנרין קרליין (שם) שאין בכוו של אדם יחד לעשותם בסיס ולארסם על אחרים. וכן דעת הגרש ואוצר (קובץ מבית לו חי' עט', כב) שאין בחור ישיבה יכול לאסור מדין בסיס אלא את מיטחתו, בגין שמוסחה הוא לו לשימושה, אבל לא כלם אינם מיוודהים לו, בגין סטנור וכדר. אמנם, דבר הפרק שהניחו לעלי דרב מוקצת, כתוב בראעת תורה (שם) שנעשה בסיס, לפי שאין מי שמנכב אותו מלאה, וכן צידר הגרין קרליין (שם ס"ק ג).

(ס"ה) ואך באופן שהו הבעלמים מוחים דבר היתר כדי שלא יאסר הכלי מדין בסיס, דעת הנרשי אוירעך (ששיכ פ"ב הע' קעד) שהויאל ולא היו כאן, ולא שמו דבר יותר, וזה להם גם בסיס ות. (ס"ג) ואך ישראל שהתאכון בגין נברי הדליק הנכרי נר עברו, כתוב בבייה ליל לךון (ס"ר שי ס"ב ד"ה בטל) שנעשה בסיס לכל השבת.

סימן שי

דיני מוקצת בשבת

(משנ"ב ס"ק א)

ואן גאנא לאן גרכי שפצעון ודרורי,

1) אמנם, דבריהם המאוסים מאר, בגין גרע של רעו ובעיט של מוי רגולם, כתוב לעיל (ס"י) שה ס"ק קלט שנחשבים מוקצת מוחמת גוףו, וחמור דין משאר מוקצת מוחמת מיאום, שכן שמאוסים

הלוות שבת סיון שני

ביאורים ותוספים

(משניב סיק ט)

וניה ראיינו) וכבר, אחר קפילהו) וכבר, בטעום הטעופורי) וכבר, ורקיעיל פסיקן שח קעיף גו) וכבר, נסikan פולעיו) וכבר, שיקבל אחר מדר�) וכבר, לאוקום הטעופורי) וכבר, דסוקרים דצער לטלבלויז), (ו) ודבר שנודה דרבנה עד שענן הארכ מעלה בדעתנו אפשרות שישתמש בו, בגין בבור שナル בזום טוב בלבד בו מומן, כתוב בבחיל לפקן (ס"י תחאת סיט דירה אבל בשם המאויר שמוκעה הוא, ובאופן כוה יש מוקעה לחץ שבת [ראאה מה שבתנו לפקן עט], (ו) ואך שראי למול בו תינוקות אחרים בשבת וזה, מפני שאין מוציא ס"ר מג סיק ז) שמריט נחשב הוא מוקעה לשיטה זו, כתוב החוזיא (ארוח ז) ואך שראי למול בו שוב למלאכה זו בשבת, ולכן חור להזות מוקעה כל שישתמש בו שוב למלאכה זו בשבת, ולכן חור להזות מוקעה מהמת חזרון כייס. ואך שלגבי שופר, כתוב המשגב לפקן (ס"ר תקצ' סיק ג) אשינו מוקעה לאחרר שגדר לתקע בו, בגין שראי לתקע בו להזיא אחרים שעידיין לא יצאו ידי חותם, בגין הנשוי או עירבך (ששייכ' פ"כ העי נא) שבופר מוציא שיטרן לחיקע לחיבורו בלא יתירה מוקעתו, מה שאין בן בסיכון מילת, שאינו דבר המוציא שיטרן למול מוקעתו, מה שאין בלא מילת (ראאה חזיא שם ס"י מט סיק ט). (ו) וכן לגביה הערלה, כתוב בשורת נועז ביהודה (מהודית יוד ס"ר קסב) שלבתוכה לא ייתנה מוד קודם שיתן אותה בעפר. אך, אם אידע שוק אמרה מוד קודם לבן, כתוב שם שיש מקומות להתרדר לדריימה מהארון ולתנה בעפר, מושם שהיא מוקעה לך ועומדת לה מבעד יום. בשורת שבת הלו (חיד ס"ר קללה אותן הוסיף, שאך הנוגעים להפקיד את הערלה ואומרם שהוא לטובה דלה, מותר להם לעשות כן בסבב לטפי שמנוחים אותה בעפר, מיפוי שעדתם עליה עד הגיעה בעפר.

(ט) שם (ס"ק יג, ובשעוני-צ'ק ז) כתוב, שליחת כמה אחורנים אין יותר זה להמשיך לטעלל מוקעה שבירדו נהג אלא בכל' שמלאכתו לאטוט, אבל לא במוקעה גמור, אלול בשם והגוא' כתוב שחויר מותר גם במוקעה גמור, בגין בסיכון של מילת. ובשם הדרכ' החיטים כתוב בבחיל לעיל (ס"ר רשות דירה יוסל), שאך על פי שבירך כלל אין יותר זה נהג אלא בכל' שמלאכתו לאטוט, ואיל' שאור דברי מוקעה ציריך לזרוק מוד מיז, מיט בסיכון של מיליה לא העיריותו לעושה כן.

מחשש שהוא ישרב הסיכון ורמגע ולא יטול. (ו) ולענן אם מותר לטעלל בשחת בשינויים, רධינו שהאות האחד מל' והאות השני פורע (שבתב הבci יוד ס"י ושו שאין לעושה כן, כיון שהטול אלו מיטים את המזער). כתוב לפקן (ס"ר שלא ס"ק ז) שאך שלדעת הרמייא (יריד שם ס"יד) טובי להחמיר שלא לעושה כן, מיט הדobaacha אחראונט מטלקי עליל והחותרו את הדבר, והוסיף, שכן המונט במדינת פולן.

(ט) וכן בשאר דברי מוקעה, כתוב בהנחות חכמת שלמה (ס"ר שה ס"ט שמורה ליתנים לארכ' אחר, ונוחב הדבר כהמשך לטעלול של הראושן, וכן אילו עודם בידיו, ומותר לאו如此 לטעלול לכל' מקום שרגדה, מאיין, לדעת התוספת שבת (הקדמה לס"ר שה) אסור להעבר לטעלול חזרון, וכל שןן שלא הזרר ליהו לחיבורו [ראאה תחוללה לויד ס"ר שלא ס"ק ז, וכן ציד בשותה שבת הלו (חיד' ס"י ל), ובחר' חותם טופר (ביצה יא, א מהודית) כתוב, שהחותר להזת את הסיכון להבזבז אמריך דקה לענין מיליה, מיפוי שטבבל הסיכון מסיעיך בקר למזהב, וחשוב בקר כסעף לטמעה, מושם שעיל יוד זה וזה יכול להזדה ולפudge מוד, ולא יטרוך לזרק היבן לדנזה את הסיכון.

(ט) ולחותה את הסיכון בכל' שטבבל וזה רוחה, בגין שישחט הכל' בכיסים לאיסור להזדה, ויל' רוחה והוא יכול לטעלול למקום המזען, דעת הנשוי או עירבך (ששייכ' פ"כ העי נא, ובחר' שם) שאסורה, שכן עט מונת ובר מוקעה בכל', ציריך לענער מונת את המוקעה קודם לטעלול את הכל' (אם אפשר לנעדן). אם כן ודאי שלא החותר להכתחילה להנחת המשך במילואים עמוד 36

(משניב סיק יי)

ההשטעא בגין דנטינו ליגען אפיק דעמה ענינהו), (ו) ואך שורעים שנורעו בקרע ועדין לא התקלקל, אכן נשכחים במוקצתה, כתוב החוזיא (ארוח ס"ר מט ס"ק ז) שעוגנות צימוקין הם מוקעה אף לפט שהתקלקל, שכן שטוף להשתבח לאכילה, לעת עתה מוסית את דעתו מילאוכלים.

(משניב סיק יט)

באינו-יהודי לא שין זה), דאין תאינו-יהודי פקעה מזעמו בלוטו) וכבר, לכלי עלא אסורי, וכן באסור נילד גט-בן-כיבין) (ו) וכן של נבריו שהוו עליו אפרוחות במשך כל בין השמשות, כתוב החוזיא (ארוח ס"ר מט ס"ק ז) שלא נעשה בבר מוקצתה, שכן שמי' הוא לא לחיות ראיו לשימוש במשך השבת.

(ט) והחוירא כתוב (שם ס"ק ח) שאין מוחשב הנברוי יכול להעשות מוקעה, ומה שבתב הרין (עטטט מוקור הרין) שאין הנברוי מוקעה מודערתו כלם, שימושו שהחפץ היה נאסר איל' וזה מוקעה מודערתו, יתבן שלאו ודקה זהה, אלא בזונתו שאין מוקעה תלוי בדעתו של הנברוי אלא בדעתנו.

ולגבי מוקעה מהות חסרון כי של נברוי, כתוב הפמיג (פתיחה להל') זם שב חיב את ג' שיתכן שאינו נחשב במוקצתה, החוזיא (שט) כתוב לגבי נסדים של אומן שטפניד עליהם, הנחשבים מוקעה מהמת חסרון כייס (כבוד ברושע לעיל (ס"ר שה ס"כ ז) ובמשניב שם (ס"ק קט)). שאם האומן נברוי אומן מוקעה, וכן דעת הנרעין או עירבך (ששייכ' פ"כ העי קל) לנבר כלום של נברוי העומדים לטעורה שהבעלים מפקדר עליהם. (ו) ואך על פי שהטעם שדרב הנטלש בשבת נאסר מושם מוקעה, והואיל' בגין אין שט מה ראייה מטה שלא קצע מבעוד יום, כתוב בשעה'ץ לפקן (ס"ר שבד ס"ק ט) שטמי' נחשב הדבר במוקצתה, משום לא פולג.

אכן, כשהוזו הפרירות מוכנים ללחשת, וזרחה דעת הנברוי עליהם מבועד יום, כתוב בשעה'ץ לפקן (ס"ר שה ס"ק כ) שאם תלש הנברוי בשבת אינם אסורים מושם מוקעה (אלא רק מושם גזירה שמא יתרושן). (ז) ולגי' פט שנאפהה על ידי נברוי בשבת, שבתב השוע' זט (ס"ר שה ס"ד) שיש אסורים לשורא להשתמש בה, בגין הפמיג שם (ס"ק ט) שהוא מושם שדינה בנויל, והחזרה כתוב (ארוח ס"ר מט ס"ק ט-ק), שאין איסורה מושם נויל, אלא מושם שהפעת מוקעה בגוזרות זימוקון, שאך שהזיה אפשר לכסות את החיטים, מיט לא היו ראיות לאביבה מבעוד יום בתורת פט.

(שעה'ץ ס"ק ז)

הקל' אול אפללו נזקעה פקעדי יומ לא פקענאנכו). (ז) ואך שטועל לחר את האבנום מבاعد יום, כתוב בשרת שבת הלו (חיד' ס"ר לה) שכל שד לא ייחד אהון, און שטומת להטשרש כל' כלל, ואיל' בגין הנברוי אינן מוחשנות בכלל, מה שאין בן פירוט שאינם מוכנים לאביבה כל' קת, שעיל כל' פנוי ודעתו של הנברוי עליהם, בגין שיש אפשות שיאבלם.

וק' לגבי טמננים הנמנאים במת חולם של נברוי, כתוב בשרת שבת הלו (שם) שאך על פי שעריך מוד שיטומתו בהם, מיט אונט מוקעה, מפני שהנברוי אונט מוקעה רדעתו מכל' ומאנל שיש אפשרות להשתמש בו לאביבה, ציד שנחשבים מוקעה.

(משניב ס"ק יט)

דאינו-יהודי אפללו אי לא קנטין מפוני, דאין פקעה מדקתיי). (ז) וכן גוזרות צימוקין של נברוי שטינן לא התקלקל, כתוב החוזיא (ארוח ס"ר מט ס"ק יא), ראה שונת הלכות ס"ק שאינם מוקעה. אך אם בבר הי מקולקלים בכנסת השבת, ובתוך השבת נעשנו ראיות לאביבה, ציד שנחשבים מוקעה.

הלו^אן שפט סימן שי

קיג באר הגולה

(יא) קמי מקצתה: הנה ייש אוקרים (יב) לאן בקתה שע"ז (ב) *בשל אינז'יניריה, (ו) ואפלו גורגורות וצמוקים שבנרו טפרים (מליטו ס"ר לה' כי מחרין פ"ח פכ"ב ירושלים); ג' (יד) יכין באסור אקליה בין באסור טלטול, כל דבר שהנה ראיין בקי"ש פשוטות, (טו) אם ארע בו דבר שתחקלל בו ביטום וחדר ונתקנן בו ביום; (ט) כו' לחתרו, אכלך דבר שהקצתה בין פשוטות (טט) אסור כל קיום: ד' גורגורות וצמוקים שהיו מזקאים, וכשהגיאין בין פשוטות כבר נצטבשו והם ראיינים לאקליה, (ו) אקליל-פי שלאל נדרעו הצעלים באוקה שעה שנתיבשו ואחריך נודע לךם שבין פשוטות כבר קיינו ובשים, מפ"ר: ה גורגורות וצמוקים (ויח) דסנו ולא סוג, דראגא אינש דאלכלי לה ואיבא דלא אקליל לה. אי אונגה נטיק לה מהתורה מקצתה, ואי לא לא, אכל אם (ג) אינם ראיינים והזמינים, הומבה (ויט) לאו מלטה היא: ו' כל

באר היטוב

באותו תקופה שוחרר יהוא מל שם, וכחיך בקריל, וזמן קצר לאחר מכן רוסו, אקלט בפינן שיח מפרד לטלטלו וכוכב פנטומיל, ותמה"א בסייעתו של א' פיק ה קארירז בוגבר זה ופקטב: לאן יש להקפרין שלא יוניבו פניו עד שויילקון לריבון, ואנן קספַר רDEL בקעה יהוא, בירוד הטלטלו לאזה סקומות פַּעֲזָה, עיש. ואנן קספַר בתיעזוק סיכון קב: (ג) אנט' ראנידם. פַּעֲזָה כ"ז: קבריטים שנומנין גלעדים בוניהה בעיש וארום וכלהות נעלשים ראנידם. ראנידם בשפת:

(3) בבשְׁלָל אַיִל, כִּי בְּקָרֶר פָּלוֹשׁ, אֲקֵל בְּמַחְקָר שְׁלַקְטוֹ אֵי בְּשָׂתָק אַפּוֹר לְבִיאָה, וְזַנְחֵן סְלִין שְׁבָה פִּיה : (2) תְּרוֹן, קְתָב שְׁלִיחָה : הַיּוֹן בְּאַוְנָל שְׁלֵל בְּשָׂתָק תְּרֵה בְּהִישָׁשְׁ פְּקָעָה אַפְּהָתָה קְפָרָן כֵּשֶׁ פְּנֵי שְׁלָל מְפֻרְםִים, דָרָם פְּקִידָה בְּרֵהֶה שְׁלָל לְהַטְּפָלָשׁ בְּאַוְנָל מִירִי אַפְּרָנָא שְׁלָא יְקַלְּלָל, לְכִישׁ שְׁאַיִן בְּזַלְלָל עַמְּרִי דְּרָאָה נְגַד בְּכָבֵב מְגַזְּעָם, עַיְכִי אַעֲמִי שְׁטוֹפָד לְסַעַר לְפָלָאַת מִילָּה מִסְתָּר אַחֲר גְּבָרָה צְדָרֶה שְׁלָוּ חַדְרָה לְאַסְרָר נְלַטְּלָל שְׁלַמְּהִישׁ, עַיְכִי גְּזִינָיו

באור הלבנה

רוצח בפואור הילבה ברוטר סטטוטיל עז שלא קלוקלה⁽²⁾), * יש אופירטס ראין רקכנה שוך וכור. עז באלה ובה שקבב דאסטר גם זהה ראשונה סוכת בון, וען כספר בית-יאיר אשיקקן קאור על פה שקבב סעניא צוואל בקרוחות ליין, * בפל איזנויינדי. ווין זה אירטנאי שחקלן נר בעזין-שפטנות ובכה אסרכנה. מטר ליטנאל לטולטל שפטנה אסרכנקה⁽²⁾, בטאנקן ייטנאל בכיה איט-הוורי נאם לא פהקליק קאנז'ו-הוידי לצער יישראאל, ווא נטעה פטיס לבל השפת, פרעלעל ביטין שי' בפטעה ברונה.

צמוקין, אפלו קבי שם טקומה אליקן (גמרא), דספוא פון דהיגין ליבען צפח דספה מנטהרא): (יא) קווי מנקצת. קוינו אפלו בטלטול אסטורין, וקדרי סן פאנטינז זעפר: (יב) דאיין הנקה וכוכ'. רוחזה לווער: זקר שהואר אסור בישולג'ל משומן דאתקאנצאי ביינ-הספשותה (ז) ולא הפטן מבעוד יומ, באינז'הזר לא שיך זה¹⁰, דאיין סאיינז הוהרי מנקה מדעתו בלוטס¹¹. ורקין שהואר מוכן לאיש אסף מוכן

שנה בחרור צ'נזה, וחלשו קאניז'הורי או צדו בשבט אף שתקבר הוא של איטו-יהודי לבל עלה אסורי), וכן באstor נולד גם בין הקב"י). (יג) ואפללו גרובות וכו'. רוזה לוטר, דרכך שחלקת קאניז'הורי מבעוד יום ליבשן ורנן גודים, אבל פיקוס לא חל עליהם שם פקאה. וזאת בספר הימאי שפקפק בטה פאר, בין דתנית ברדים ולא צי לאכילה, אטו פשות דאיטו-יהודי הוא מון דעתו יומר לעז? וכך שטפאריך בוה. ופרק צ'נזה סוכר בסיכון תפניות מאיר. זילבן מפרש בסליבו ובאמתיה רוזא בוגרונות וצמוך רוסו ולא צה. וקרלען בענין ה פופוק נשלט-אזריך שם דטמי מונטה. בוה פסק סליבו ובאמתיה רוזא אי לא הוון טבקן. דלאיט מזקה מדעתוין. אבל אי לא הוון גאנז. זילבן לא דאפללו מונטה לא טבקן ביטנאל. בוה אין גאנז-אטמה בין ישנא לאטינ'ה זאנז'וי. ג' (ד') בין באטור אכילה וכו', הא' בין בון נמי רבדוא טרי קרייש לאטען אטור אכילה, רוזה לופה, קרלען מבעא לעזען טלטול בעלטיא, בונאי אפריען שזקה דאי שפה ופער לטפללו אמר שנטפלק פעליז שט פקאה, (ו') אלא אפללו לאכלו טבר: (ט') אם ארע בו דבר וכו'. בגין (ו') שירדו גשומים על אנטוקים ונטוח ער שאיין לאוין לאכילה, ואשר-בר שנטפען פשיט ווועטבוש ער שגעוש ראיין, טור לקרטו; והטעם. זאן שינ' שט פקאה לאח' שט בין שט-הפששות קיה וראיזו', פטב הש'': אופל שט-ב שט-אין לטפללו אחר הפללה), דכא פקאה הוא פקעת קטרון כיס, דכא אונס פקדר שלא להלעטש בו דבר אונר, ורק לא שט-ב שט-און לטפלל איזו טפחים דאי שזקה לאח' שט. דכא בזינ-הפששות גס-בון קיה פקאה מפקת קטרון כיס זאן לטפללו או לשוט זבר, וצלבן אונ-עיל-פי שגעור לאטראט פיליה, טבל פיקום אמר גמר צער שלח לאטור שטול שט בזינ-הפששות, על-בון יאנז'יען באיזו חדר שהוא טל שט. ועטגון-ארכטס פסיטון שלא סעינ-קען ה מסיטים עמו גס-בון בעקר קידין. אך דעטו שט-ל-חמייר שבעוד שט-אונט-בון פיר לא זינחטו מינו עד שזינחטו בפקום המטשטערין) או שיזיליכו ליבורן, זכל פקאה שהוא בידן, מטלטלו לאיזה קיקום שז'נץ, ודר-על-בון פסיקן שח פערז גז', ואמ הוא גס-בון פולז'וין) צערו לסתיט סאנט פידן, קסב סאל'ה ובה שיז'קלל אחר מנדוש' וזהו יולעט שט לפקום הנטשטערין), ומכל פיקום קריינדר אם היעחו טנדז'ו ולש קשיש טלא אונב שט, קצדד קאל'ה נהה קדש לסטט על רב' א' ושי' דסוכרים דפער לטפללוונ', ובקאיו קנקט-ארכט-הלהבות טיל'ה: (טו') אסדור קל' היום. זעקר קבונה (ו') מבעוד יום קען, בר-כטביך ז'נעה פירום קשיש' וויכינ' את אשור ביבאר', זהה קלא בוחלה בנטשת היום קקעה מלחה-טומש בז'וין: (ו') אונ-עיל-פי שלאי זד-גע. רוזה לוטר, וזה אמייא דמתקפת זה חל עליה שט פקאה, דקקאה מדעטס אולו קטרות שט-ז, קא משבען דין דילא אקורין סכין, וערני הוא לא היטט וצטו מוק אונלא קני שיז'ינטשווין), ונער נבר נטנש וווחון מבעוד יומז'ו (ריש'': ה' (ח') דס'ו וילא קז. כי-ש' שט-טטו קאת על קאג מבעוד יום: (יט') לאו מלטיא היה. זערני חטבו טפחים: איטטס' אט-טערן דאט-אצאי שט-טנטקסו קאת על קאג מבעוד יום: (יט') לאו מלטיא היה. זערני חטבו טפחים: איטטס' אט-טערן דאט-אצאי לב-זינ-הפששות, זילבן דקרים שז'קו ביז' שפין, בגין גרוורות דאיין גאנזון אלא עלי-ז'י חס קקעה, וטשא זיהה יומ-און קשעת זאחס דעטה פניעז'וין. אבל דבר שנער ביז' ארט. בגין תפלים שט-טט עלי-טט מיט בעריכ-שפט. (ט') אף דבנאי איזס' ראייס' אונ-קשעת זאחס לא הנטirs ווילא הנטirs. דכא לא עילטו טעם הנטirs שיז'ו וויאין לשתיה, וגס הנטirs לעתעה לא חונן. אפלו קבי לא אסח

שער ה策ין

(ג) כן פשענו פגנורא. ולפי זה פשרות דבקותם ופחות ובדעתם ביה, אין של גזע הארץ ליחסן, ודלא אלו גפללו צוונה מבעוד יומן טבניא(12), וזה שבלל סגניא ושבב ענן כל פיזיא ביה. אז ציריך עין ענת, טאי טעמא טריר ברקיא בוגרורות רוחוקים, בלא שטס גדרון קסנה לא טניין, בדלאפין בקיינר, ואויל זכם הא יוכבב בודה ולא קווו: (ה) קראיא ורושאות: (ו) ורישוי ביהקה: (ז) (ט) רישוי שטס: (ט) כן חביב פאנטירורדי ותוקדר-טשח ולברושיד-הדר ליעשך דברי קבלינו מהשוו כביה-יזום דהתקשה פשיטא דערוי, וואקרו דרכך דה פונה אסיגיא דהווא בוגרורות ואיזזון, הכא חתון בגדים ולג פון, לא משמען כל דוה פערו איזון בדני ארטם וכוכבו שטבניא.